

Arrest

nr. 307 475 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2024 met refertenummer 115791.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 februari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 27 april 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 mei 2021 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 18 september 2023.

1.3. Op 18 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 december 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maracaibo (staat Zulia) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. Na de scheiding van uw ouders uitte u zich als homoseksueel. U bleef bij uw moeder wonen. Uw vader kon niet leven met uw geaardheid en maakte u het leven zuur. Toen uw neef, die net als u homo was, zelfmoord pleegde, werd u met de vinger gewezen. U was niet meer welkom bij uw familie langs vaders kant. Uw vader en zijn vrienden bedreigden u en in 2015 kreeg u twee keer enkele rake klappen.

Ergens in 2017 verhuisde u naar Caracas. Op een dag werd uw appartement vernield. Onmiddellijk nadien werd u opnieuw telefonisch bedreigd. U besloot te vluchten. In 2018, zo'n zes maanden na uw aankomst in Caracas, vertrok u naar Madrid op uitnodiging van een Spanjaard. Een week na uw aankomst aldaar keerde u terug naar Venezuela. Na uw aankomst in Maracaibo hoorde u van uw moeder dat uw vader wist dat u was teruggekeerd en dat hij u aan het zoeken was. Twee weken later vluchtte u naar Colombia. U besloot na verloop van tijd om er te werken als webcammodel, maar enkele maanden later werd u opnieuw bedreigd. U vermoedt dat iemand van uw vaders vrienden hier achter zat gezien de beelden van u verkleed als vrouw de ronde deden in Maracaibo. Begin 2020 verliet u Colombia en reisde u naar Duitsland, alwaar u eerst een aantal weken bij een vriend van u verbleef. Eind januari 2020 kwam u aan in België. Omwille van de coronapandemie verzocht u niet meteen om internationale bescherming. Uw huisgenoot verwachtte van u dat u binnenshuis bleef. Op 27 april 2021 diende u uiteindelijk een verzoek in. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u problemen te krijgen met uw vader en zijn vrienden.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van een pagina uit uw paspoort, waaruit blijkt dat de geldigheidsduur met twee jaar verlengd werd; een foto van een url, met daarin de naam 'D. (...) S. (...); twee foto's van u in vrouwelijke kledij; een aantal medische documenten en een proces-verbaal betreffende een incident in Brussel op 7 oktober 2021; twee foto's van uw vader, waarvan één met zijn vriend E. (...); een kopie van het paspoort van de man op wiens verzoek u in 2018 naar Spanje reisde; een foto van u met deze man; en een ontvangstbevestiging van de NMBS betreffende uw melding van het verlies van uw schoudertas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders van april 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_minderheden_en_transgenders_20220404.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken, zoals overigens ook blijkt uit het krantenartikel waarnaar uw advocate aan het einde van uw persoonlijk onderhoud refereerde (CGVS, p. 23). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te

worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Ten eerste kan er gewezen worden op uw houding.

U keerde na een kort verblijf in Spanje in 2018 terug naar Venezuela omdat de persoon bij wie u zou intrekken een voorstel had gedaan dat niet zo gunstig was (CGVS, p. 7). U verzocht in Spanje evenwel niet om internationale bescherming.

Ook nadat u zich later in Colombia had gevestigd, keerde u nog terug naar Venezuela gedurende een vijftaldagen. U deed dit om wat administratie te regelen. U vermoedt dat u uw identiteitskaart moest vernieuwen (CGVS, p. 20). In de marge kan hierbij nog opgemerkt worden dat u ook over uw identiteitskaart tegenstrijdige verklaringen aflegde. U geeft aanvankelijk aan deze verloren te hebben in Bogota (Colombia) (Verklaring DVZ, vraag 25), later geeft u aan geen idee te hebben wat ermee gebeurd is (CGVS, p. 20 en 22).

Het loutere feit dat u twee keer terugkeert naar uw land van herkomst doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de ernst van uw verzoek.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Bij het CGVS stelt u van Colombia nog te zijn teruggekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 20), terwijl u bij de DVZ had verklaard rechtstreeks van Colombia naar Europa te zijn gereisd (verklaring DVZ, vraag 31, 32).

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort.

U verklaart enerzijds dat u dit verloor onderweg van Duitsland naar België. U situeerde dit verlies van uw paspoort begin 2021, met name zo'n vier maand vóór uw interview op de DVZ, dat plaatsvond op 26 mei 2021 (Verklaring DVZ, vraag 24).

U verklaart anderzijds dat u dit na een vliegtuigreis naar Spanje verloor, later ontdekte dat uw paspoort bij uw vriend lag, waarna u het op de trein naar Charleroi opnieuw kwijtraakte (CGVS, p. 5 en 6).

Ofschoon u beweerde klacht te hebben ingediend voor het verlies van uw paspoort (CGVS, p. 5), blijkt uit de door u neergelegde documenten enkel dat u via de NBMS-website op 15 maart 2023 een melding maakte van het verlies van uw schoudertas, waarbij u geen melding maakte van het verlies van uw paspoort. U legde geen andere documenten neer over het verlies van uw paspoort.

Het loutere feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort doet ernstig vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie (zoals een eerder vertrek uit of een recente terugkeer naar uw land van herkomst) staat die niet met uw verklaringen in overeenstemming te brengen valt. Deze vaststellingen betreffende uw paspoort zetten uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Ten derde dient benadrukt te worden dat dat u uw verzoek laattijdig indiende.

U kwam in België aan op 29 januari 2020 (CGVS, p. 8).

U verzocht om internationale bescherming op 27 april 2021, i.e. vijftien maanden na uw aankomst in België.

Uw verklaring dat u omwille van de coronapandemie uw woonst absoluut niet mocht verlaten van uw huisgenoot en uw stelling dat u dacht dat alles - de Belgische asielinstanties inclusief - gesloten was tijdens de pandemie (CGVS, p. 8) rechtvaardigen uw nalaten op geen enkele manier. Uit informatie op uw sociale media blijkt namelijk dat u zich heel wat vrijheden toestond (zie informatie in blauwe map). Zo ging u in de zomer van 2020 op uitstap naar Parijs en postte u verschillende foto's van u op openbare gelegenheden en feestjes. Bovendien blijkt uit een email van uw advocaat dat u van 13 tot 31 augustus 2020 op vakantie was in Malaga (Spanje), zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 5). Dat een toeristische uitstap naar het buitenland hogere prioriteit krijgt dan het kenbaar maken van de door u beweerde nood aan bescherming is niet ernstig. Daarenboven begon de covid-pandemie in België pas in maart 2020, weken na uw aankomst.

De vaststelling dat u nog herhaaldelijk terugkeerde naar Venezuela, dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw paspoort en dat u pas vijftien maanden na uw aankomst in België om internationale bescherming verzocht, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor een terugkeer naar Venezuela omwille van uw homoseksuele geaardheid.

U benadrukte doorheen uw verzoek voorts dat u bij een terugkeer vreest om problemen te krijgen met uw vader (CGVS, p. 14). Ofschoon het Commissariaat-generaal niet betwist dat het contact tussen u en uw vader niet goed is, blijkt niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in dit verband.

Ten eerste kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over de problemen die u in Venezuela met uw vader gekend heeft.

U legde geen foto's neer van de verwondingen die u opgelopen zou hebben tijdens de twee fysieke aanvaringen die u met uw vader in Maracaibo gekend heeft. Ook uw stelling dat u dreigberichten kreeg, toonde u niet aan. Deze heeft u niet meer in uw bezit (CGVS, p. 16).

De laatste fysieke aanvaring met uw vader situeerde u in 2015 (CGVS, p. 14). U verliet Venezuela echter pas in 2018. Dat het gedurende drie jaar niet meer tot een aanvaring is gekomen met uw vader ondermijnt uw verklaringen dat uw vader u voortdurend bedreigde en u met behulp van zijn vrienden het leven zuur bleef maken ten zwaarste.

Ook in Caracas, waar u een half jaar gewoond heeft, bleef u bedreigingen krijgen van uw vader en de gehele inboedel van uw woning werd er gestolen (CGVS, p. 13). U legde hiervan echter geen bewijzen neer.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud ermee geconfronteerd dat u in feite geen documenten aanbracht waaruit uw problemen met uw vader bleken, stemde u ermee in om bijkomende informatie documenten te verzamelen en over te maken aan het Commissariaat-generaal. Tot op heden bleef u hier echter in gebreke (CGVS, p. 22).

Ten tweede overtuigden uw verklaringen over de problemen die u in Colombia kende geenszins.

U verklaarde in Colombia als webcammodel onder de naam 'D. (...) S. (...)’ – al wist u dit niet meer zeker (CGVS, p. 10) - actief te zijn geweest op 'Chaturbate' en dat er foto's en video's van u verkleed als vrouw circuleerden. U legde weliswaar een foto neer waarop een (deel van een) url met deze naam vermeld staat alsook twee foto's van u in vrouwelijke klededracht, doch uit niets blijkt dat u daadwerkelijk actief was op 'Chaturbate' en zich op dit medium verkleedde als een vrouw. Het blijft bijgevolg een blote bewering dat uw vader hiervan op de hoogte kwam en ervoor zorgde dat u ook in Colombia problemen kreeg, hetgeen overigens onderbouwd kan worden door uw stelling dat uw vader er vermoedelijk geen flauw benul van heeft dat u D. (...) genoemd wordt (CGVS, p. 15 en 16). U wist overigens ook niet op welke manier uw vader deze foto's te zien had gekregen (CGVS, p. 18).

Dat u niet meer documenten van uw werk als webcammodel neerlegde, komt overigens bevreemdend over. U stelde weliswaar contact gehad te hebben met uw baas om te vragen of u uw account kon behouden, maar u toonde dit niet aan (CGVS, p. 19).

Van de bedreigingen die u kreeg toen u in Medellin woonde (CGVS, p. 13 en 20) – u kreeg onder meer een foto van uw woning en een bericht waarin stond dat men wist dat u zich als vrouw verkleedde -, legde u niets neer.

Uw verklaringen over het feit dat uw vader, toen u zich in Colombia bevond, zich tot uw moeder richtte om zijn beklag over u te doen, overtuigen niet. Zo neemt u slechts aan dat uw vader dit telefonisch deed, u wist het niet zeker (CGVS, p. 20).

Ten derde maakt u niet aannemelijk dat uw vader nog steeds naar u informeert bij uw moeder. U wist in dit verband immers geen enkele informatie aan te reiken: u wist niet op welke manier uw vader uw moeder gecontacteerd had, u wist niet hoe vaak hij dit gedaan had en u wist niet wanneer uw vader dit gedaan had (CGVS, p. 21). Dat u zich hier niet beter over informeerde ondermijnt uw vrees voor uw vader ten zeerste.

Ten vierde is uw kennis over het wedervaren van uw vader bijzonder lacunair.

U weet enkel dat hij een nieuwe partner heeft, met wie hij ook kinderen heeft gekregen. U weet niet waar hij woont. Uw zus staat met hem in contact, er was zelfs een eenmalige ontmoeting, doch over dit contact kon u geen bijkomende informatie verstrekken. U vermoedt dat uw zus weet waar uw vader woont, maar u vroeg het haar nooit, het kan u niet schelen (CGVS, p. 11).

U verklaarde dat uw vader en zijn vrienden niet terugdeinzen voor het plegen van strafbare feiten. Zo werden zij onlangs nog genoemd en gearresteerd in het kader van een oplichtingsaffaire. Niet alleen is uw kennis over deze zaak bijzonder lacunair, ook toonde u uw beweringen niet aan met documenten (CGVS, p. 15 en 16).

Deze vaststellingen getuigen van een desinteresse die onverenigbaar is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal krijgen met uw vader en dat er in dit verband aldus sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen.

Uit de twee foto's van uw vader kan op geen enkele manier afgeleid worden dat u ernstige problemen met hem gekend heeft.

Dat u in 2018 naar Spanje reisde op verzoek van een man, zoals blijkt uit de foto van jullie en uit zijn paspoort, wordt niet betwist.

Dat u in Brussel slachtoffer werd van een geweldsincident – hetgeen u aantoonde met een proces-verbaal en een aantal medische documenten -, waarbij uw transvriendin geïdoleerd werd (CGVS, p. 12), is laakbaar maar heeft geen betrekking op uw vrees ten aanzien van Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, § 2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelijke persoon die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onteigend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olijeprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar)

vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 9)

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 3 april 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota aan de Raad over met volgende stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 10):

- de COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden*" van 12 januari 2024;
- EUAA "*Venezuela: Country Focus*" van november 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoekers seksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken; uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, blijken geen gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit, kunnen zij zich vrij ontmoeten in het openbaar en kunnen zij zich in dit verband wenden tot de autoriteiten voor bescherming. Voorts blijkt uit de Venezolaanse wetgeving dat zij de discriminatie op grond van seksuele geaardheid/genderidentiteit in diverse contexten tegengaan en onder andere internationale mensenrechtenresoluties en akkoorden hebben ondertekend in dit verband. Niet ieder lid van de LGBT-gemeenschap loopt aldus het risico om slachtoffer te worden van vervolging, dit hangt immers af van een individuele beoordeling; verzoeker is er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees of een reëel risico bestaat omwille van zijn seksuele geaardheid;
- (ii) verzoekers houding, met name het feit dat hij twee keer terugkeerde naar zijn land van herkomst, doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de ernst van zijn verzoek. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn identiteitskaart en zijn reisweg;
- (iii) verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande het verlies van zijn paspoort en de klacht die hij in dat verband zou hebben ingediend;
- (iv) verzoeker heeft laattijdig zijn verzoek om internationale bescherming ingediend, met name vijftien maanden na zijn aankomst in België;
- (v) betreffende verzoekers verklaringen met de betrekking tot de problemen die hij heeft gehad met zijn vader, blijkt het volgende:
 - (a) aangaande de problemen met zijn vader in Venezuela heeft hij geen foto's neergelegd van zijn verwondingen van de fysieke aanvaringen en situeert hij de laatste aanvaring in 2015, wat niet overeenkomt met de verklaring dat hij voortdurend bedreigd zou zijn geweest. Verzoeker heeft verder ook geen dreigberichten kunnen aantonen. Verzoeker heeft voorts geen bewijzen kunnen neerleggen van zijn bewering dat de gehele inboedel van zijn woning zou zijn gestolen;
 - (b) verzoekers verklaringen aangaande de problemen die hij in Colombia zou hebben gekend, konden evenmin overtuigen. Verzoekers verklaring dat hij als webcammodel onder de naam D.S. actief zou zijn geweest kan hij niet onderbouwen en het feit dat zijn vader hiervan op de hoogte zou zijn geweest, is een blote bewering. Ook aangaande verzoekers bewering dat hij bedreigingen kreeg toen hij in Medellín woonde en men zou hebben geweten dat hij zich als vrouw verkleedde, heeft verzoeker niets voorgelegd. Verzoekers verklaringen dat zijn vader zich tot zijn moeder richtte om beklag over hem te doen zijn niet overtuigend;
 - (c) verzoekers kennis betreffende het wedervaren van zijn vader is bijzonder lacunair;
- (vi) de overige documenten die door verzoeker werden voorgelegd kunnen bovenstaande argumentatie niet in positieve zin ombuigen;
- (vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat het CGVS noch betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker toonde niet aan dat hij bij een terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien,

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken; Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker verklaart een vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) door zijn vader en diens vrienden omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij was niet meer welkom en kreeg in 2015 twee keer enkele rake klappen van hen. Toen verzoeker in 2017 verhuisde naar Caracas in Venezuela zou zijn appartement zijn vernield en zou hij telefonisch zijn bedreigd waarna hij op uitnodiging van een Spanjaard in 2018 vertrok naar Spanje. Nadat verzoeker een week later terugkwam vanuit Spanje, zou zijn moeder hem hebben geïnformeerd dat zijn vader op de hoogte was van zijn terugkomst en hem aan het zoeken was. Verzoeker vluchtte naar Colombia, waar hij als webcammodel zou hebben gewerkt. Enkele maanden nadien zou hij opnieuw zijn bedreigd, vermoedelijk door vrienden van zijn vader die beelden zouden hebben gezien waarop verzoeker verkled was als vrouw. Begin 2020 verliet verzoeker Colombia en kwam eind januari 2020 – na een verblijf in Duitsland – toe in België.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3 De Raad benadrukt vooreerst dat hij verzoekers seksuele geaardheid net zo min als de commissaris-generaal in twijfel wenst te trekken, doch dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing en middels bijgebrachte informatie bij de aanvullende nota van d.d. 3 april 2024 door de commissaris-generaal op goede gronden toegelicht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders van april 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_minderheden_en_transgenders_20220404.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken, zoals overigens ook blijkt uit het krantenartikel waarnaar uw advocate aan het einde van uw persoonlijk onderhoud refereerde (CGVS, p. 23). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorkomt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

Uit het voorgaande en op basis van de bijkomende informatie die met een aanvullende nota door de commissaris-generaal op 3 april 2024 werd ingediend (COI Focus “Venezuela. Seksuele minderheden en

genderminderheden" van 12 januari 2024) kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift aangaande zijn geaardheid naar de ernstige bedreigingen en vervolgingen die hij heeft ervaren, met name vooral door zijn vader en diens vrienden. Voorts stelt verzoeker dat hij niet op bescherming kan rekenen van de staat. Verzoeker verwijst naar United States Department of State Bureau of Democracy *"Human Rights and Labor Country Reports on Human Rights Practices for 2015"*; Canada Board of Immigration *"Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities: recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014)"* van 13 juni 2014; VOA *"Living in Venezuela now is hard, being LGBT makes it harder"* van 4 februari 2019 en de COI Focus *"Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders"* van 25 november 2020.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het benadrukken van bepaalde bevindingen die in het algemeen over homoseksuelen en transgenders worden gesteld, waarmee hij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de afweging dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte. De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt in lijn met voormelde vaststellingen en kan hierop geen ander licht werpen. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid, doch blijft daartoe in gebreke.

3.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt over verzoekers concrete problemen die hij aanvoert, het volgende overwogen.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op verzoekers houding. Zo valt op goede gronden in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

"- U keerde na een kort verblijf in Spanje in 2018 terug naar Venezuela omdat de persoon bij wie u zou intrekken een voorstel had gedaan dat niet zo gunstig was (CGVS, p. 7). U verzocht in Spanje evenwel niet om internationale bescherming.

- Ook nadat u zich later in Colombia had gevestigd, keerde u nog terug naar Venezuela gedurende een vijftal dagen. U deed dit om wat administratie te regelen. U vermoedt dat u uw identiteitskaart moest vernieuwen (CGVS, p. 20). In de marge kan hierbij nog opgemerkt worden dat u ook over uw identiteitskaart tegenstrijdige verklaringen aflegde. U geeft aanvankelijk aan deze verloren te hebben in Bogota (Colombia)(Verklaring DVZ, vraag 25), later geeft u aan geen idee te hebben wat ermee gebeurd is (CGVS, p. 20 en 22).

- Het loutere feit dat u twee keer terugkeert naar uw land van herkomst doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de ernst van uw verzoek.

- Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Bij het CGVS stelt u van Colombia nog te zijn teruggekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 20), terwijl u bij de DVZ had verklaard rechtstreeks van Colombia naar Europa te zijn gereisd (verklaring DVZ, vraag 31, 32."

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn korte verblijf in Spanje werd gevolgd door een terugkeer naar Colombia (en dus niet naar Venezuela) omwille van de veiligere situatie daar. Hij stelt voorts dat een tijdelijk bezoek aan Venezuela noodzakelijk was vanwege administratieve regelingen omdat hij anders niet in Colombia kon blijven. Dat verzoeker een aantal keren naar Venezuela is teruggekeerd, verandert volgens verzoeker niets aan zijn angst voor vervolging vanwege zijn seksuele geaardheid. Hij meent dat het essentieel is om zijn oprechte verklaringen te begrijpen zonder deze te misbruiken om zijn vrees te betwisten.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.5.5 De commissaris-generaal stelt verder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn paspoort. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsideerd als volgt:

"Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort

- U verklaart enerzijds dat u dit verloor onderweg van Duitsland naar België. U situeerde dit verlies van uw paspoort begin 2021, met name zo'n vier maand vóór uw interview op de DVZ, dat plaatsvond op 26 mei 2021 (Verklaring DVZ, vraag 24).

- U verklaart anderzijds dat u dit na een vliegtuigreis naar Spanje verloor, later ontdekte dat uw paspoort bij uw vriend lag, waarna u het op de trein naar Charleroi opnieuw kwijtraakte (CGVS, p. 5 en 6).

- Ofschoon u beweerde klacht te hebben ingediend voor het verlies van uw paspoort (CGVS, p. 5), blijkt uit de door u neergelegde documenten enkel dat u via de NBMS-website op 15 maart 2023 een melding maakte van het verlies van uw schoudertas, waarbij u geen melding maakte van het verlies van uw paspoort. U legde geen andere documenten neer over het verlies van uw paspoort.

- Het loutere feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw paspoort doet ernstig vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie (zoals een eerder vertrek uit of een recente terugkeer naar uw land van herkomst) staat die niet met uw verklaringen in overeenstemming te brengen valt. Deze vaststellingen betreffende uw paspoort zetten uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling."

Inzake het verlies van zijn paspoort meent verzoeker dat hij dit overtuigend zou hebben aangetoond. Dat hem verweten wordt zijn paspoort achter te houden gaat volgens verzoeker te ver. Hij zou immers transparant zijn geweest en hebben verklaard dat hij naar Venezuela terugkeerde voor administratieve zaken wat volgens hem niet kan worden gebruikt als argument om hem het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging te verwijten.

Verzoeker blijft met dit betoog in zijn verzoekschrift volharden in eerder afgelegde verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Daarbij merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij op zijn gsm over een kopie van zijn paspoort beschikte en dat hij deze kopie per mail kon opsturen, er werd hem gevraagd om een volledige kopie met alle bladzijden op te sturen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Hij heeft echter enkel de eerste bladzijde doorgestuurd, wat het vermoeden staakt dat hij zijn volledige paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn, wordt volledigheidshalve nog opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.5.6. Voorts considereert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

"Ten derde dient benadrukt te worden dat dat u uw verzoek laattijdig indiende.

- U kwam in België aan op 29 januari 2020 (CGVS, p. 8).

- U verzocht om internationale bescherming op 27 april 2021, i.e. vijftien maanden na uw aankomst in België.

- Uw verklaring dat u omwille van de coronapandemie uw woonst absoluut niet mocht verlaten van uw huisgenoot en uw stelling dat u dacht dat alles - de Belgische asielinstanties inclusief - gesloten was tijdens de pandemie (CGVS, p. 8) rechtvaardigen uw nalaten op geen enkele manier. Uit informatie op uw sociale media blijkt namelijk dat u zich heel wat vrijheden toestond (zie informatie in blauwe map). Zo ging u in de zomer van 2020 op uitstap naar Parijs en postte u verschillende foto's van u op openbare gelegenheden en feestjes. Bovendien blijkt uit een e-mail van uw advocaat dat u van 13 tot 31 augustus 2020 op vakantie was in Malaga (Spanje), zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 5). Dat een toeristische uitstap naar het buitenland hogere prioriteit krijgt dan het kenbaar maken van de door u beweerde nood aan bescherming is niet ernstig. Daarenboven begon de covid-pandemie in België pas in maart 2020, weken na uw aankomst."

Verzoekers houding, waarbij hij reeds op 29 januari 2020 in België aankwam en pas op 27 april 2021 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende, getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming verzoekt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn reis samenviel met de corona-pandemie in België alsook het betoog dat hij nog geen contact kon leggen met mensen uit de LGBTQIA+-gemeenschap en het feit hij uit een cultuur komt waarbij hij niet zo snel vertrouwen kan vinden in de asielinstanties, kan niet als afdoende verschuiving worden aanvaard en verzoeker blijft hiermee deels volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te

verstrekken. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn cultuur, zonder dit enigszins te staven of te concretiseren. Het laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

3.3.5.7. Verder staat in de bestreden beslissing aangaande de problemen die verzoeker heeft gehad met zijn vader, pertinent het volgende te lezen:

“U benadrukte doorheen uw verzoek voorts dat u bij een terugkeer vreest om problemen te krijgen met uw vader (CGVS, p. 14). Ofschoon het Commissariaat-generaal niet betwist dat het contact tussen u en uw vader niet goed is, blijkt niet dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in dit verband. Ten eerste kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over de problemen die u in Venezuela met uw vader gekend heeft.

- U legde geen foto's neer van de verwondingen die u opgelopen zou hebben tijdens de twee fysieke aanvaringen die u met uw vader in Maracaibo gekend heeft. Ook uw stelling dat u dreigberichten kreeg, toonde u niet aan. Deze heeft u niet meer in uw bezit (CGVS, p. 16).

- De laatste fysieke aanvaring met uw vader situeerde u in 2015 (CGVS, p. 14). U verliet Venezuela echter pas in 2018. Dat het gedurende drie jaar niet meer tot een aanvaring is gekomen met uw vader ondermijnt uw verklaringen dat uw vader u voortdurend bedreigde en u met behulp van zijn vrienden het leven zuur bleef maken ten zeerste.

- Ook in Caracas, waar u een half jaar gewoond heeft, bleef u bedreigingen krijgen van uw vader en de gehele inboedel van uw woning werd er gestolen (CGVS, p. 13). U legde hiervan echter geen bewijzen neer.

- Op het einde van het persoonlijk onderhoud ermee geconfronteerd dat u in feite geen documenten aanbracht waaruit uw problemen met uw vader bleken, stemde u ermee in om bijkomende informatie documenten te verzamelen en over te maken aan het Commissariaat-generaal. Tot op heden bleef u hier echter in gebreke (CGVS, p. 22).

- Ten tweede overtuigden uw verklaringen over de problemen die u in Colombia kende geenszins.

(...)

- Ten derde maakt u niet aannemelijk dat uw vader nog steeds naar u informeert bij uw moeder.

(...)

- Ten vierde is uw kennis over het wedervaren van uw vader bijzonder lacunair.

(...).”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij geen bewijs kan leveren van de gebeurtenis die zich voordeed in 2015. Hij voegt hieraan toe dat deze gebeurtenis zes jaar voor zijn huidig verzoek om internationale bescherming plaatsvond, met name toen hij in Colombia woonde. Hij zou zich destijds nog niet bewust zijn geweest van het feit dat het bewijs van deze gebeurtenis nuttig zou kunnen zijn in het kader van een toekomstig verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker met deze uiteenzetting geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Een deel van deze motieven (“ten tweede” tot en met “ten vierde”) laat hij bovendien ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.5.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift verder verwijst naar arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), met name de zaken C-199/12 tot C201/12 van 7 november 2013, dient te worden opgemerkt dat het HvJ daarin heeft geoordeeld dat de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt. Daarentegen moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat homoseksuele handelingen in Venezuela niet strafbaar worden gesteld.

Waar verzoeker aanvoert dat uit deze rechtspraak blijkt dat niet kan worden verwacht dat hij zijn geaardheid verborgen zal houden bij een terugkeer naar Venezuela, wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij zijn seksuele geaardheid in Venezuela verborgen moest houden. Verzoeker verklaarde dat zijn ouders uit elkaar gingen omdat zijn moeder lesbisch was, enkele maanden daarna vertelde hij via de telefoon aan zijn vader dat hij homo was. Zijn moeder begreep hem wel (CGVS, p. 12). Verzoeker had seksuele betrekkingen met zijn neef die ook homoseksueel was (CGVS, p. 13). Na zijn verhuis naar Caracas kende verzoeker enkele maanden rust en vond hij werk, hij bleef wel berichten van zijn vader krijgen. Na een diefstal in zijn woning, vermoedelijk door een vriend van zijn vader, kreeg verzoeker hulp van een vriend en diens moeder (CGVS, p. 13). Verzoeker bevestigt dat het hoofdprobleem zijn vader is (CGVS, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt dus nergens dat hij zijn geaardheid verborgen heeft moeten houden of dat hij dit in de toekomst bij een terugkeer zou moeten doen.

3.3.5.9. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer is en waarmee verzoeker dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan ontkrachten.

3.3.5.10. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht, vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.3.5.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoeker de door hem aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is,

betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Er wordt op gewezen dat verzoeker heeft gewerkt in Caracas in Venezuela (CGVS, p. 13) en dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en met een vriend die allebei in Maracaibo wonen (CGVS, p. 3 en 4), zodat blijkt dat hij zelfredzaam was en daar nog steeds een netwerk heeft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

3.3.6.3 De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Maracaibo in de deelstaat Zulia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 5).

Uit de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 8 augustus 2023 blijkt dat in de zes grensstaten Zulia, Táchira, Falcón, Apure, Bolívar en Amazonas in 2022 samen 644 moorden en 167 gewapende confrontaties, waarbij 209 dodelijke slachtoffers vielen, werden opgetekend. Beide categorieën vertonen een daling ten opzichte van 2021. Enkel voor de categorie vermiste en/of ontvoerde personen werd met in totaal 334 slachtoffers een stijging opgetekend (p. 31). Zulia is sinds 2019 de grensstaat met de hoogste graad van geweld. De staat kende in 2022 266 moorden, 39 verdwijningen en/of ontvoeringen en 97 confrontaties, wat een daling is van de cijfers tegenover het jaar voordien. De ngo Fundaredes registreerde in totaal voor 2022 de aanwezigheid van minstens 18 grote gewapende groeperingen en volgens de ngo kunnen de guerrillagroeperingen en de criminele groeperingen er vrij opereren. Deze groeperingen zouden zich ook meer hebben toegelegd op ontvoeringen voor losgeld en ook het aantal huurmoorden nam sterk toe. Daarnaast nam sinds 2021 het aantal afpersingen met geweld gevoelig toe in de staat Zulia. Tussen 2021 en februari 2023 vonden volgens de krant El Pitazo 27 aanslagen plaats in het kader van een afpersingszaak, waaronder granaatlanceringen en gewapende aanvallen, meestal tegen commerciële panden. In totaal vielen er 6 doden en 15 gewonden. In 2021 werden 7 gewapende aanvallen gemeld en in 2022 waren het er 15. Tijdens de eerste twee maanden van 2023 ging het om 5 aanslagen in het kader van afpersingen. In februari 2023 vond er een aanslag plaats tegen een slagerij en een supermarkt in de hoofdstad Maracaibo waarbij 8 gewonden en 1 dode vielen. Deze aanslag wordt door het CICPC toegeschreven aan de bendes *el Yiyi* en *el Caracas*.

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden geen elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Zulia wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Zulia is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig

tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd en evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

3.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET